

Kapitánská pošta

Obsah	strana
Kapitáni a kapitánky	1
Bratři - Kolik platíme... ..	2-3
Hra - Sedánek	3
Rössler-Ořovský	4-5
Závisz czerny	5
NA news	6-9
Svatý Mikuláš	10
Všude to teče 1 a 2	11
Rusalky II.	12-13
Půl roku poté	13

*Každý život má svůj mys dobré naděje.
Někteří jej obeplují,
Jiní na něm ztroskotají.*

Ne vždy jsou přátelé schopni Tě vytáhnout, ale určitě Tě nenechají spadnout...

Kapitánská pošta 2006/2007

Informační zpravodaj vodních skautů a skautek. Vydává HKVS vlastním nákladem jen pro vnitřní potřebu.

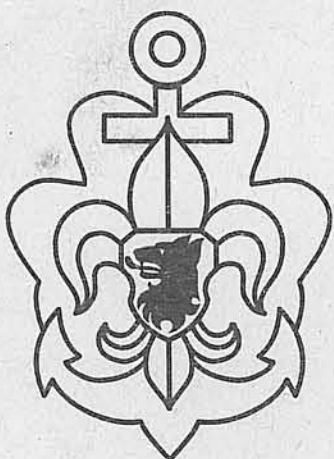
Příspěvky zasílejte na adresu:

- Ing. Zdeněk Hájek, Štěpánská 16, 110 00 Praha 1 (diskety s texty + čitelné papírové předlohy, obrázky).
- M. Babóová, e-mail: mabab@seznam.cz, kapitanskaposta@seznam.cz: texty - *.TXT, *.RTF; obrázky - *.JPG, *.TIFF, *.CDR (v křivkách), *.GIF

Sazba: Markéta Babóová

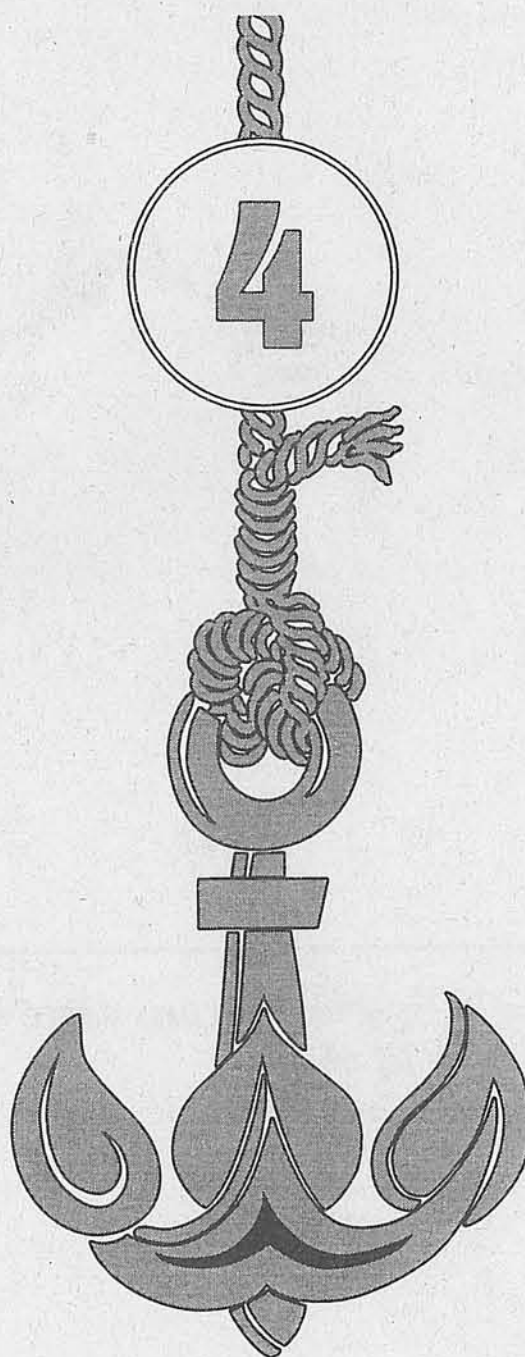
Tisk: Tiskárna Ralsko, s. r. o., Mimoň, Malá ul. 168/III, PSČ 471 24, tel./zázn.: 487 862 704. Evidováno u Ministerstva kultury ČR pod číslem: MK ČR E 16100.

KAPITÁNSKÁ POŠTA KVS

zpravodaj
vodních
skautů
a skautek

ročník
2006/2007

Kapitánská pošta

Obsah	strana
Kapitáni a kapitánky	1
Bratři – O dopravní situaci	2-3
Hra - Vánoce	3
Rössler-Ořovský	4-5
Závisz černý	5
NA news	6-9
Svatý Mikuláš	10
Všude to teče 1 a 2	11
Rusalky II.	12-13
Půl roku poté	13

*Každý život má svůj mys dobré naděje.
Někteří jej obeplují,
Jiní na něm ztroskotají.*

Kapitáni a kapitánky, ke konci roku se pokusím o trochu bilance:

Letošní rok byl především ve znamení Navigamu, který se od předchozích lišil především vnitřní strukturou – aktivizoval každý zúčastněný oddíl, měl poměrně silnou zahraniční účast, navštívili nás místní představitelé státní správy a samosprávy, byl i největší počet registrovaných účastníků.

V organizaci leccos zaskřípalo, leccos bylo vykládáno jako neschopnost nebo i zlá vůle. Snad po každém táboře, kterého jsem kdy vedl nebo se na vedení podílel, jsme se nervózně a unaveně pohádali, abychom po čase připravovali další ročník skautské výchovy. Stejně jako na táboře oddílů je kritériem úspěšnosti spokojenost s tím, že zúčastněným bylo spolu dobře a že něčeho dosáhli, je kritériem úspěšnosti Navigamu spokojenost zúčastněných s tím, že patří do velké a jednotné rodiny vodních skautů, ve které společně něčeho dosáhli (tím myslím aktivní účast na tržištích hanzovních kvartýrů). Kdo byl nespokojen programovou nabídkou, asi to chápal poněkud konzumně.

Navigamus nás zřejmě trochu vyčerpал. Nějak jsme si odvykli, že HKVS je pro vodní skauty především metodickým orgánem, který dlužno informovat a vnímat jeho informace. Indikátorem je malá účast na podzimním srazu (semináři) kapitánů a kapitánek, malé předplatné Kapitánské pošty, a téměř oficiální protest proti desetikorunovému příspěvku vodních skautů.

Nemyslím si, že můžeme být zcela spokojeni se vzděláváním vodních skautů. Prakticky se uskutečnila pouze Námořní akademie, a protože jsem ji byl účasten, viděl jsem její vnitřní problémy, které povedou k redukci na původní záměr – čekatelský lesní kurz vodních skautů zdůrazňující námořnickou a českou vodáckou tradici.

Protože datum změny letopočtu je pouze náhodně stanovený pojem stejně fiktivní jako nultý poledník, je třeba souvisle vyjmenovat ty úkoly, které ono zdůrazňované číslo v kalendáři přesahují:

Nejhmataelnějším je zřejmě vývoj lodi Severka. Již teď se lze podívat na prototyp.

Nejsamozřejmějším jsou asi tradiční společné akce vodních skautů od závodů SKARE, SKAPA a Tři jezy po akce krajské.

Nejviditelnějším bude Řád vodních skautů, který se začíná rodit ve spolupráci s organizačním zpravodajem Výkonné rady Junáka a který nahradí stávající statuty KVS a HKVS.

Nejdůležitějším je rozhodování o zachování nebo změně vodáckých doplňků v souvislosti s novelou výchovného systému Junáka.

Nejtěžším bude na jaře zvolit nový HKVS při zachování oné kontinuity úkolů.

Přitom je třeba připomenout, že příští rok je nejen rokem 100. výročí světového skautingu, ale i rokem 95. výročí vzniku českého vodního skautingu.

Přes pokles členů Junáka je vodních skautů stále přibližně stejně. Znamená to, že vy, kapitáni a kapitánky, palubní důstojníci a důstojnice, přístavní i přístavné, pracujete dobře a že vaše oddíly mají v jednotlivých místech patřičný zvuk.

Za to vám náleží nejen moje poděkování.

Vezír

Bratři

(aneb O dopravní situaci a zbastarděných zákonech)

Nejezdím autem nijak zvlášť riskantně. A přeci jsem zabil. Já je viděl a věděl jsem, že budou přebíhat. Tak jsem přibrzdil. Jedna proběhla, druhá se lekla a zastavila na středové čáře. Chtěl jsem ji objet, jenže ona na poslední chvíli zpanikařila a skočila mi před auto. Brzda a náraz. Tělo letící přes kapotu a levý blatník. Ještě rána do levých dveří a pak už jen ticho, po chvíli přehlušené proudem vulgarit řinoucích se mi z úst.

Nevím, kdy jsem skutečně viděl její oči, které si dodnes vybavuji. Jestli ve chvíli, kdy letěla kolem předního skla, nebo když jsem se nad ní se slovy: "Holka pitomá, co jsi to blbla!" sklonil a ona bezhlesně zvedla hlavu. Hluboké, smutné oči, plné strachu.

Ach nebojte, byla to „jen“ nedospělá laň. Že náraz, který ji zabil byl nevelký svědčí, že se ani neaktivoval airbag. A přeci ji vymrštil do výšky a odhodil. Čekání na policisty a lesáky, kteří jí ukončili trápení, bylo dlouhé.

O dopravních nehodách jsem se rozepsal z pochopitelného důvodu. To, co se stalo minulý týden je šokující, strašné a vůbec eklatantní. Prosím, jsem schopen připustit panickou reakci, když někdo srazí člověka a ujede. Mělo by to nebyt, ale dejme tomu. Člověk v panice udělá mnohé. S vnitřním zraněním dokáže ujit v panice či „šoku“ dálku dostatečnou, aby zemřel bez pomoci, nebo nebyl případnými nálezci s dopravní nehodou spojován. Ovšem moje zkušenost s tělem zvlášť patnáctiletého chlapce praví, že střet s ním je nepřehlédnutelný. Představa, že mi někdo za jízdy přistane v autě a já si toho nevšimnu, je ještě kurioznější, ale dejme tomu. (A to pomineme svědka nehody, který na kameru prohlásil, že řidič chlapce do auta naložil). Najít ale zraněného a odvézt jej do lesa, tam vyložit a odjet, to už je na mně moc. Jak jsem odpůrce násilí a snažím se věřit v to lepší v lidech, tady bych byl rád, kdyby byl skutečně souzen pro pokus vraždy. A jelikož vím, že to na doživotí nevydá, dal bych mu dvakrát pětadvacet. Poprvé let, podruhé třikrát denně na holou po dobu celého trestu.

Žijeme ale v demokratickém a právním státě. No dobře, dopřejte mi tuhle iluzi. Nastoupí zdlouhavé důkazní řízení. Je třeba dokázat, že skutečně nemá amnesii, že v okamžiku činu věděl, co dělá, že to dělal úmyslně. To se samozřejmě dokazuje těžko. Ale asi je to správně, protože mnou vynesený verdikt je zjevně emocionálně laděn.

Situace na našich silnicích je zoufalá. Zrovna včera jsem, coby konzultant, připomínkoval lesoškolskou práci jednoho frekventanta Selešky. Píše na téma Technická PP a v úvodu cituje statistiku z roku 2005, kdy se denně na území republiky událo 546 dopravních nehod. Nejen, že na našich silnicích jezdí různé záplatované a dráty svázané škodovky, které pamatují reálný socialismus. Jezdí i zahraniční ojetiny nejhřůznějšího technického stavu. Leč i nová, silná auta, na které jejich, namnoze nedávno pubertě odrostlí, majitelé mají peníze, ale ne mozek.

Stěžujeme si, že stoupá brutalita dětí, násilné skutky loupežníků i agresivita řidičů. S velkou slávou byl přiveden v život silniční zákon, který měl silnice zklidnit. Všichni se plácali po ramenou, jak klesl počet dopravních nehod a úmrtí při těchto. Jenomže jsme od začátku platnosti nového zákona vzdáleni necelý půlrok a v novinách se objevují titulky hlásající, že zákon selhal. Inu, jak brát zákon vážně, když co chvíli zjistíme, že tu ten tu onen politik řídil opilý, tu ten tu onen vysoký policejní důstojník vesele překračoval rychlost. A důsledky vůči nim vyvozené? Zeptáte-li se mě, odpovím, ani se neptejte. Zákon o komunikacích, který dovolí, aby řídili zjevní piráti, opakovaně přichycení za volantem po požití pro jiné letální dávky alkoholu, nebo připustí neodebrání řidičského oprávnění člověku vyšetřovanému pro výše uvedenou dopravní nehodu, je špatný.

Ech, život píše příběhy, které ani blázen jako já nevymyslí. Chtěl jsem tyto Bratry věnovat dopravě, nehodám a morálce řidičů. A přeci cítím potřebu teď přehodit výhybku a vydat se jiným směrem. Byl jsem totiž včera na lékařském semináři. Inu, udržují si neustále kontakt se svou původní profesí. Jedna jeho část byla věnována zákonu o nemocenském pojištění. Tedy tomu, jak, kdo a v jaké výši bude vyplácet nemocenské dávky, dávky v bezmocnosti, invalidní důchody a podobě. Zákon je hotový rok a má mít platnost od 1.1.2007. Přednášet měly kolegyně z posudkového. No, moc vás nebudu napínat. Mnoho nám neřekly, protože samy neví, co všechno a jak budou za měsíc po lékařích chtít. K zákonu nejsou prováděcí vyhlášky. Co hůře, není s ním seznámena veřejnost, takže jsme si ze semináře odnášeli vědomí, že jestli současný stav nelze nazvat obecně známým synonymem pro nepořádek, za měsíc to propukne natvrdo. Většinu dávek, které za pacienty vyřizovali lékaři, zákon vyjímá z jejich kompetence a dává je na bedra samotných pacientů. Což sice není špatně, ale nejsou-li dostatečně včas a intenzivně informováni ti, jichž se to týká, musí to vyvolat chaos. Jelikož se jedná namnoze o důchodce, lidi tělesně či duševně postižené, lze předpokládat, že si nevyhledávají a nestudují nové zákony na internetu. Takže mohou být překvapeni, že dávky, které pobírali, najednou neběží. Aby to nebylo tak jednoduché, stávající posudkové oddělení bude zrušeno a posudkáři rozprášeni mezi veškeré plátce těchto dávek. Představa babiči z Horní Suché, která zjišťuje, jestli o dávku má žádat na magistrátu, krajském úřadě, pracáku nebo sociální péči je tristní. Jak budou vypadat příslušné formuláře, dámy nevěděly, protože jim je zatím nikdo neukázal. Jedno je ale jisté. Projevilo se staré české: Dej volovi moc a vymyslí papír. Všichni znáte nevelký čtyřdílný formulář pracovní neschopnosti. Tak ten bude šestdílný, ale zato formátu A4.

Asi dvě hodiny po návratu ze semináře jsme dostali od jedné známé mailem článek, že se pánové Nečas a Škromach dohodli o ročním odkladu zákona.

Vidíte, až sem jsem se dostal od dopravních nehod a zákona o silničním provozu. Chtěl jsem se i trochu víc zamýšlet nad možná diskutabilním demokratickým právem na spravedlivý proces, byť v případě z obecného pohledu zcela jasném. A musím zakončit výtkou adresovanou nám všem.

Máme jen, co si zasloužíme. Demokracie nejen přiznává právo na řádné soudní jednání. Dává současně i právo zeptat se námi volených zastupitelů, jestli si z nás dělají zbastarděnými zákony legraci, nebo jsou skutečně tak neschopní.

Přestaňte konečně být lidem a staňte se občany.

Braňte se, sakra!

Jezevec

Vánoce

Fyzická zátěž:	1
Psychická zátěž:	2
Čas na přípravu:	1 hodina
Instruktorů na přípravu:	1
Čas na hru:	45 minut
Instruktorů na hru:	1
Počet hráčů:	8-30
Věková kategorie:	libovolná
Prostředí:	kdekoliv, kde se najde dostatek "vánočních stromků"
Denní doba:	Nejlépe jako ranní probuzení
Roční doba:	kdykoliv
Materiál:	Vánoční ozdoba pro každého účastníka, 40 minut vánoční hudby, kartičky se jmény účastníků, losovací klobouk nebo ošatka, případně vánoční cukroví

Cíl:

Navození atmosféry.

Charakteristika:

Dramatická hra. Nadělování vánočních dáreků mimo dobu Vánoc.

Libreto:

Je dobře, že Vánoce jsou jenom jednou do roka. Nezevšední nám tak snadno. Ale protože na Vánoce spolu asi nebudeme, nezbývá, než si přece jenom udělat ještě jednu, právě teď.

Realizace hry:

Účastníky vzbudí vánoční hudba, která hraje v průběhu celé akce. Účastníci se sejdou okolo nazdobeného vánočního stromku, s sebou vezmou zabalené vánoční dárky (přivezené z domova), každá má také vánoční ozdobu (buď připravenou v rámci předchozího programu, nebo ji rozdává instruktor). Z klobouku (ošatky) si každý vylosuje jmenovku toho, komu věnuje svůj dárek. Po rozlosování se všichni rozběhnou po vymezeném (dohledném) okolí, každý si vyhlédne svůj vánoční stromek, ten označí ozdobou a položí pod něj dárek se jmenovkou. Všichni se sejdou opět u hlavního vánočního stromu. Nejde o závod, přesto však vyzýváme účastníky alespoň k poklusu. Poté, co se všichni sejdou, zahájíme (nejlépe zvoněním zvonku nebo rolniček) hledání dáreků. Všichni jsou upozorněni, že dárky se rozbalují hromadně u "hlavního" stromu. Rozbalování dáreků zakončíme nejlépe zpěvem koled a pojídáním cukroví. Lze také rozkrojit jablko, házet přes hlavu papučem, třást bezem, lít olovo, rozpoutat pořádnou koulovačku, stavět sněhuláky...

Prostě si užít Vánoce...

-M-

zdroj: Zlatý fond her II/Praha, Portál 1998

Josef Rössler-Ořovský „Svojsík vodních skautů“

* 29. června 1869

+ 17. ledna 1933

Byl všestranný a nadšený sportovec již v dobách, kdy to bylo něco nepatřičného. Aby nebyl na seznamech závodníků nápadným, počestil si příjmení na Ořovský. Jeho otec sportu nepřál, nejednou jej vyvedl ze hřiště přímo ze startovních bloků. Když nepomohly zákazy, dal jej studovat do Německa, později do Terstu, ale tam Josef získal přístup k moři a vodním sportům. Po návratu ze studií se jej otec zřekl a vydědil. Rössler se musel živit sám a jako praktikant v továrnách na léčiva poznal Francii a Anglii, kde sport již byl společensky uznávanou záležitostí.

Ve svých patnácti letech si v roce 1884 si sám postavil „ježdíka“ – plavidlo ze tří prken, kterému se později říkalo „maňásek“, a se svým bratrem Karlem splul Berounku, Tichou Orlicí a část Labe od Týna. Od roku 1886 pravidelně sjíždí české řeky na vlastnoručně zhotoveném kajaku.

Od roku 1885 pěstoval rychlobruslení, od roku 1887 je činný v lehké atletice a veslování. Pro veslařský klub Blesk, jehož je členem, objednává v roce 1887 závodní lyže z Norska, podle nich dává vyrábět první české jasanůvky. Trénuje na Václavském náměstí (!) a na dvorku pasáže Praha.

V roce 1888 závodí na veslařské čtyřce a začíná provádět „rivercamping“ – tedy vodní turistiku.

Roku 1889 zavádí v Čechách hokej (tehdy ještě s míčkem), v roce 1892 hokejové kluby.

V roce 1890 se intenzivně věnuje veslařině a vyhrává závody.

V letech 1888 až 1893 plachtí na Jadramu, Středomořím, v Německu, Anglii, Francii a na alpských jezerech. Vojenskou službu vykonává v Terstu, kde plachtí na velkých jachtách, mj. na lodi arcivévody Štěpána. Mezitím bruslí, hraje fotbal a vesluje.

V roce 1893 zakládá Český Lawn Tennis Club – první úředně uznaný tenisový klub v Rakousku, dobývá titul Mistr veslař Zemí koruny České a na podzim zakládá Český Yacht Klub.

V roce 1895 se v Praze koná skulerský závod o obhajovací cenu Rösslera-Ořovského.

V roce 1896 organizuje první lyžařské závody ve Stromovce a svolává fotbalový kongres, jenž zavádí nová pravidla, spoluúčastní se založení České amatérské atletické unie.

Roku 1897 pomáhá organizovat v Dolních Šlapanicích u Jilemnice první mezinárodní lyžařské závody v Čechách.

V dalších letech soudcuje první mimopražský fotbalový zápas S.K. Slávie v Chrudimi a s osobním finančním vkladem organizuje první zájezd anglických fotbalistů do Čech.

V roce 1900 zavádí v Praze stolní tenis, po r. 1903 s řídícím učitelem Bucharem organizuje v Krkonoších závod na 50 km (později smutně proslulý tragédií Hanče a Vrbaty), opatřuje dětem českých horalů lyže pro cesty do školy.

V roce 1906 se zúčastňuje Olympijských her v Athénách, jako člen rozhodčího sboru gymnastů, roku 1908 na Olympijských hrách v Londýně.

Roku 1908 je delegátem Čech na veslařském kongresu v Lucernu, roku 1910 v Christiánii (dnešním Oslo). Tento rok je považován za počátek české kanoistiky, protože Rössler-Ořovský dováží z Kanady první šest žebrových plátnem potažených kanoí. Oproti dřívě u nás vyráběným celodřevěným, palubou, kokpitem a vlnolamem opatřeným vážily jen (!) 35 – 40 kg. Jednu z nich se jménem „Commasagera“ si ponechal a byl jí věren až do své smrti.

Vede v roce 1911 české fotbalové mužstvo k mistrovství Evropy a s profesorem Svojsíkem se podílí na založení prvního oddílu skautů junáků, S dr. Guth-Jarkovským vede české mužstvo na Olympijské hry do Stockholmu,

kde mj. studuje zdejší organizaci skautingu a po návratu zakládá při Českém Yacht Klubu první oddíl vodních skautů vedený jeho synem Josefem Rösslerem mladším, o rok později i Svaz kanoistů.

Rössler-Ořovský byl i zdatným šermířem a počátkem roku 1914 prosazuje jménem Českého šermířského svazu a Českého Yacht Klubu samostatnou účast Čechů na Olympiádě. Po vypuknutí první světové války je označen za politicky podezřelou osobu a je nucen stáhnout se do soukromí. Připravované Olympijské hry 1916 se kvůli válce nekonaly, Rössler-Ořovský staví první hausbót (později jej věnuje vodním skautům) a zkouší skijöring v Dobříši.

Po válce se r. 1918 dává do služeb republiky, organizuje sportovní akce, zve sportovce ze zahraničí a jako odborník na léčiva pomáhá v misi Čs. Červeného kříže zajišťovat léky z Paříže.

Vede čs. Olympijské mužstvo na Olympiádu 1920 v Antverpách, 1924 na Zimní olympiádu v Chamomix, 1928 ve Sv. Mořici. Do roku 1929 (plných 38 let) byl generálním sekretářem Českého a Československého olympijského výboru.

Po 1918 je starostou Junáka, resp. Svazu skautů RČS, 1922 je oficiální představitelem českých skautů na Jamboree v Anglii.

Ještě roku 1927 získává první cenu v počtu ujetých kilometrů na své kanoi Commasagera, v roce 1930 organizuje dvě výpravy anglických námořních skautů na Vltavu, kterých se osobně účastní, ač již nemocen.

I když se v posledních třech letech života vzdal všech aktivních funkcí v různých sportovních svazech a klubech, sám aktivním sportovcem být nepřestal. S oblibou na Commasageře jezdil proti proudu Vltavy a sledoval stovky a tisíce proplouvajících kanoí, sportu, který v Čechách založil.

Rössler-Ořovský ovládal i nepsaný jedenáctý bod skautského zákona (skaut myslí):

Když v roce 1912 na olympijském kongresu vypukl spor, zda jsou Češi národ a mají tedy právo vystupovat samostatně, sáhl Rössler-Ořovský do kapsy a ukázal zlatou rakouskou desetikorunu s portrétem císaře a nápisem *Franciscus Josephus I, D. G. Austriae Imperator, Hungariae et Bohemiae Rex* (František Josef I, z Boží milosti císař rakouský, král uherský a český). Angličané, Švédí, Řekové a další disciplinovaní poddaní svých panovníků uznali, že mají-li Čechové svého krále, jsou nesporně samostatným národem...

Zejména z materiálů J. O. Slavoj Vyšehrad, Praha 1968 pro osvětlení myslí a povznesení hrdosti vodních skautů vybral

Vežír

PLÁN NA VELKOU NÁMOŘNÍ PLAVBU V ROCE 2007 ztroskotal

Na výzvy HKVS k podání přihlášek na tuto plavbu se opravdu přihlásilo dostatek zájemců. Problém ovšem nastal v tom, že velká většina přihlášených nesplňovala požadavky potřebné pro posádku námořního trojstěžníku "ZÁVISZ CZERNY", to jest požadavky námořních úřadů Polska na kvalifikaci posádek. Potřebnou kvalifikaci splňovalo jen 7 přihlášených a to ještě profesionistů nikoliv palubních, ale strojních, radistů, kuchařů a navigátorů.

Za těchto okolností by bylo vyplutí na podzimní Baltické moře a případné proplutí kanálem La Manche sebevraždou. Amateur nelenil a vypravil se do Polska na ústní jednání s majiteli lodi. Znovu bylo potvrzeno, že vyplutí je za tohoto stavu nemožné a loď by vůbec nedostala povolení k vyplutí.

Bylo nám nabídnuta jiná akce, ale to řešení obsahovalo takové podmínky, že je nebylo možno přijmout. Navrhovalo se, že loď obsadí polská posádka, a účastníci admirální plavby budou na palubě jako posádka ve výcviku.

Tak se naučí účastníci znát obsluhu lodi a příští rok mohou pak vyjet tak, jak bylo původně zamyšleno. Háček, či dokonce obrovský hák byl ale v ceně, která nám byla předložena.

Každý účastník by musel zaplatit cenu, která by kryla nejen jeho účast, ale i platy a stravu posádky, to jest od kapitána až po strojníka. Ta cena byla nejméně 4.300,- polských zlotých, což jest při dnešním kurzu cca 30.100,- Kč, tedy pro většinu přihlášených naprosto neúnosné. Připočteme-li dopravu z Prahy a zpět a ostatní výdaje, vychází nám cena na 40.000,- Kč!!

Jistě uznáte, že za těchto okolností jsme plavbu s díky odmítli. Jistě je to škoda, že tuhle krásnou plavbu nemůžeme uskutečnit, ale původní podmínky, které nám byly telefonicky sděleny, se velmi od těchto lišily.

Ale i my všichni na srazu K+K jsme měli (díky nadšení z krásného plánu) velké oči a neviděli jsme reálné skutečnosti a také neznali přísné mezinárodní námořní předpisy pro velké lodě.

Amateur

NÁMOŘNÍ AKADEMIE NEWS

Námořní akademie v Rokycanech aneb už je to zase za námi ☹

Ve dnech 16. – 19. 11. 2006 se koná závěrečný víkend Námořní akademie 2006.

„Jupí, zase uvidím své kamarády.“

„Bééé, poslední víkend Námořky.“

„Ježiši, budu dělat čekatelky/Kapku a já se na to ještě ani nepodíval.“

„Už? Já ještě nemám hotový program.“ „Ajaj, já ještě neposlal Raduš ty zkušební testy.“

Takhle nějak reagovali kadeti, bocmani i důstojníci Námořní akademie na to, že poslední víkend se už opravdu blíží. Jak probíhal a jak skončil, to si nechte vyprávět od nynějších exkadetů a bocmanů. Zsvětí vás do tajů vybraných her a programů, a možná díky tomu pochopíte, proč na konci opět tekly slzy.

Noční hra – pochod městem

Hned první večer nás bocmani rozdělili do čtyř skupin, které proti sobě navzájem bojovaly ve hře: Kdo najde zloděje... Dostali jsme slepou mapu města, vysílačku, životy a hodnosti, podle kterých jsme buď prohráli nebo vyhráli život. Souboj spočíval v tom, že jakmile se potkala jedna skupina s druhou, vyzývalo se k souboji tím způsobem, že jste si vybrali nějakou obět'. Každý mohl bojovat pouze s jedním člověkem. Ten se hned při střetu skupin jmenoval. Poté si tyto dva navzájem ukázali hodnosti. Kdo měl vyšší hodnost, získal život od toho s nižší hodností; ten se ale mohl zachránit již dříve a to jmenováním osoby, o které věděl že má větší či menší hodnost (pokud jmenoval někoho s vyšší hodností, nic se nestalo a nebyl mu odebrán život). Hned první zádrhel se ukázal při použití vysílačky... Dotazy typu kdo s tím umí? Byli v naší skupině velmi časté... A tak jsme šli. Dlouho jsme se přitom dohadovali, kdo bude mít na starosti mapu. Tak dlouho jsem se bránila, až jsem ji nakonec dostala na starost já... Super. Došli jsme na jakési sídliště, kde se Satan pokusil zeptat se jakési slečny ohledně místa kde se nacházíme. Slečna se mám však obloukem vyhnula (asi jí nebyl sympatický nafukovací balónek přišpendlený na Satanovi). Po chvíli bloudění na slepé mapě jsme se konečně zorientovali. Problém nastal ve chvíli, kdy jsme zaslechli soupeře. První pátka našeho družstva se rozhodla pro úprk do tamějších zákutí pošty, ta druhá šla statečně čelit soupeřům. V tom se ale ozval první záchytný bod hledaného... V zápalu bitvy jsme však jaksi neslyšeli, kde se má ukrývat a tak jsme raději šli dále prozkoumávat terén. Několikrát jsme před jinými skupinami někde uhýbali (jednou jsme vlezli do dvora, kde stála samá luxusnější auta a já už už viděla, jak se k nám blíží ostraža s vycvičenými psy...). Také jsem se na chvíli velmi podivila, jak je naše skupina dokonalá ve schovávání se (jen jsem se na chvíli podívala za roh, zda soupeř opustil své pozice a jen jsem se otočila zpět, byla celá ulice prázdná, jen jsem viděla jednu malou popelnici, za níž se skrývalo zbývajících pět členů naší družiny...). Nakonec jsme však po dlouhém bloumání ulicemi dopadli našeho zloděje, jehož prozradili sluneční brýle, které měl nasazené na čele (asi chtěl, aby ho nikdo nepoznal a byl nenápadný...). A tak nakonec zvítězilo dobro nad zlem a my jsme si šli do hajan☺.

Katka z Neratovic

Čekatelkové zkoušky

Ať se do studijních materiálů frekventanti ČLK VS podívali nebo ne, v sobotu ráno byly oficiálně zahájeny Čekatelkové zkoušky. Letos jsme měli k dispozici o den navíc, takže byl trochu klid. Na druhou stranu se všichni strachovali o den déle. Pátek by dnem praktických zkoušek – testů a zdravotvědy, sobota pak pohovorů.

Raduš z Plzně

Maskovačka

Jak je známo, tak jednou oblastí Čekatelkových zkoušek je zdravotvěda. Většinou je zdravotvěda zkoušena pouze formou testů, ale my jsme si řekli, že by bylo dobré, aby nám kadeti také něco předvedli a ne, aby o tom jen mluvili, protože pouze mluvením by v praxi asi nikoho nezachránili.

Proto čekala kadety po napsání testů ze zdravotvědy ještě praktická zkouška. Připravili jsme si pro ně 11 „zraněných“ figurantů, mezi kterými nechyběla: otevřená zlomenina, masivní krvácení, popálenina, odřenina, klacek v břiše, ..., pro odlehčení také alkoholismus. Zranění se nacházeli v jedné místnosti v kruhu. Kadeti se rozdělili do dvojic a každý si obsadil jedno stanoviště. Museli během 5 min rozpoznat zranění, člověka ošetřit a přesunout se k dalšímu postiženému.

Já jsem měl právě zranění, u kterého si měli kadeti trochu odpočinout. Ležel jsem obličejem na stole a v ruce držel prázdnou láhev. Měl jsem za úkol předvádět opilého člověka, jak správně všichni kadeti hned poznali ☺. Poté, co na mě kadeti poklepali, jestli jsem v pořádku, probudil jsem se náhle a chtěl jsem pomáhat při ošetřování zranění, snažil jsem se vyvolat paniku. Naštěstí se mi to nepovedlo a vždy mě zpacifikovali. Buď mě vyvedli ven na vzduch, abych to rozdýchal, nebo když jsem byl agresivní, zavolali jakoby policii, či záchytku, avšak našlo se i jedno nestandardní řešení situace. Jedna kadetka mě držela u stolu, abych nikam nechodil, druhá někam odešla, svěřím hlavu dolů a najednou cítím, jak mi po hlavě teče ledová voda. Můžu přiznat, že to jsem vůbec nečekal a asi bych vystřízlivěl hned ☺... Celkově bych řekl, že by nikdo z figurantů nezemřel, avšak nejsem si jistý, jaké by měli následky v důsledku některých ošetření.

Důkazem, že se nejednalo jen o zabavení volného času kadetů, ale o součást zkoušek, bylo, že někteří kadeti, přestože udělali testy, ale při maskovačce nepřesvědčili o svém umu, neobstáli celkově v oboru zdravotní.

Štoura z Chebu

Vezírovina

Byla jednou jedna Anežka. A ta Anežka měla manžela. Bydleli spolu za Velkou řekou. Bohužel se však jednoho dne stalo, že Bedřich vážně onemocněl... Anežce nezbývalo než jít pro doktora. Ten však byl na druhé straně řeky, přes kterou nevedl žádný most, pouze tam převážel lidi převozník Cyril. Avšak Cyril taky musel z něčeho žít, a tak chtěl za převoz zaplatit. Anežka ale neměla peníze. Převozník jí tedy nabídl, aby mu dala sebe. Anežka si nevěděla rady, a tak šla za moudrým mužem Danielem. Když mu vše povyprávěla, řekl jí: „V tomhle ti nepomůžu, rozhodni se sama“. A protože měla Anežka Bědu ráda a nechtěla, aby umřel, zaplatila sebou. Přijel doktor a Běda se uzdravil. Obořil se však na Anežku: „Ty jsi mi byla nevěrná!“ a vyhnal ji z domu. A ona, celá nešťastná, se chtěla jít utopit. V tom se však na scéně objevil její dávný kamarád z dětství Emil a od topení ji odradil. Šel s ní zpátky za Bědou a vše mu vysvětlil. Ten si však nedal říct a proto mu Emil dal pár facek...

Tento příběh nám Vezír povyprávěl v pátek večer. Následující úkol byl na první pohled jednoduchý: měli jsme každý za sebe seřadit Anežku, Bedřicha, Cyrila, Daniela a Emila od nejlepšího po nejhoršího. To se ještě dalo zvládnout, protože každý tak nějak intuitivně cítil, kdo je podle něj morálně nejlepší. Jenže pak nás Vezír sloučil do skupin a dal ten samý úkol, tentokrát jsme se měli dohodnout všichni ve skupině. ...A Vezír nás sledoval... Poslední část se ovšem protáhla: Co jiného by mohlo být úkolem než udělat společnou stupnici pro všechny skupinky. ...A vezír nás nechal se dohadovat a jen pozoroval... U Bědi, Cyrila a Daniela osob jsme se shodli všichni okamžitě. Tři skupiny ale tvrdily, že lepší je Emil, a dvě že Anežka. Nechtěli jsme hlasovat, ale shodnout se. A tak začaly padat nejrůznější dobré i špatné vlastnosti jednotlivých osob. Část podporující Emila (v které jsem byl i já) měla argumentů docela dost, zato opozice se moc nechtěla vyjádřit, ale stála si pevně za svým. ...A Vezír se bavil... Po dlouhém dohadování už se nám podařilo přesvědčit několik jednotlivých lidí, ale žádnou celou skupinu. Vezír už se dožadoval výsledku a tak Satan chtěl losovat, tomu jsme se ale vzepřeli. Nakonec jsme zjistili, že přesvědčit všechny nedokážeme, proto jsme se vrátili k hlasování. Nejmorálnější osobou byl zvolen Emil. Tohle celé však mělo úplně jiný cíl. Řešili jsme s Vezírem jaký a nakonec nám bylo řečeno toto: naučit se komunikovat a pracovat ve skupině, ale o hlavní bylo zjistit, kdo jaký jsme, kdo se jak projevoval, kdo se ujal vedení a kdo zůstal bokem...

Okoun z Pardubic

Topíme se

Na závěrečném víkendu NA se kadeti vydali i do bazénu. Na místě jsme zjistili že nepouští lidi, kteří mají místo plavek trenky. Po vyřešení problému (s plavkami přiběhli bocmani z kluboven) jsme se dostali do bazénu a nastal problém č. 2 s čipy u skříňek. Přes všechny nezmary jsem se nakonec

dostali do bazénu, kde jsme měli vyhrazenou dráhu. Chvilí jsme se rozplavávali, a pak začalo vysvětlování záchrany tonoucího na 100 způsobů. Trénink plavání s jednou rukou nahore, pak nějaká dopomoc nemohoucimu, následně se přešlo na zachraňování kamaráda, který předstírá topení se. Zde se vyskytl problém, že hodně lidí se prostě neumí topit a tak někteří figuranti se museli vyměnit za lépe se topící. Záchranu jsme společně procvičili, a jen co to vypadalo, že to trochu ovládáme, tak jsme se na posledních pár minut pustili na tobogán a skákání do vody.

Satan z Chebu

Politické strany

Politika není tak lehká, jak se zdá! Nevěříte? My jsme si to vyzkoušeli na vlastní kůži: Rozdělení do skupinek jsme si vytyčili naše politické cíle, zvolili zástupce a vymysleli název. Takto vznikla řada politických stran, z nichž každá ve své propagaci vsadila na něco jiného. Uslyšeli jsme skvělý houslový koncert a mohli zhlédnout záchranou akci mandelinky bramborové - broučka budoucnosti. Vznikly tu i dvě politické strany podporující slabší jedince a Bibinku. Toho, kdo holduje polygamii, jsme jistě potěšili též – už se nemusí stěhovat do Turecka či jiných zemí, polygamie se zřejmě bude zavádět i u nás! A pokud se snad našel někdo, kdo si z našich dosavadních kandidátů nevybral, nemusí zoufat. Máme tu ještě jednu, naprosto ojedinělou politickou stranu. Stranu, která dobře ví, že: „Takhle, to už dál nejde!“ Více se dozvíte, když ji zvolíte! Po tajném hlasování se začala tvořit koalice. Za velkého dohadování nakonec početní převahu získali oba ekologičtí aktivisté s Bibinkou po boku a utvořili tak velice silnou skupinu, která ihned obsadila všech 10 ministerských křesel. Avšak nejen život, ale i politika je boj a to leckdy nečestný. A pravidla poslední fáze hry? Kdo bude, až zapískám (za 5 minut), sedět na jedné z těchto 10 židlí, je ministr. Následujících pár okamžiků si moc nepamatuji. Každopádně po tom, co jsem si vybojovala židli odtrhnutím dosavadního ministra, a vítězoslavně na ni usedla, ocitla jsem se ve vzduchu a udělala tam pár kotrmelců i s mým křeslem. Několikrát byla má hlava omlácena o podlahu, prsty křečovitě svírající židli zohýbány a tělem smýknuto o zem, když se konečně ozvalo písknutí píšťalky znějící pro mé uši jako rajská hudba. Ministři vítězoslavně zaujali své pozice a hra byla ukončena. Přesvědčila jsem Vás? Politika opravdu není snadná - člověk se musí rvát jako zvíře, aby se prosadil.

Káta z Neratovic

Raut a Kufr

Co je to raut??? Tak přesně tohle jsme se dozvěděli v sobotu večer od našeho kapitána Vezíra, který zároveň všem připomněl, jak se při takové události správně chovat (hlavně že se na jídlo nevrháme ☺, jídlo nehltáme a plynule konverzujeme). Vezír skončil a raut mohl začít. Během něj nám „technici“ spustili prezentace fotek a videí z NA2006, která byla velmi „good“. Po skončení rautu se nás ujali Radek s Hankou, kteří si připravili zábavnou hru Kufr, pro kterou jsme se rozdělili do 5 skupin podle vachet. Šlo o to, aby skupina nasbírala co nejvíce bodů v různých hrách, jako bylo, kromě klasických kufrových disciplín (popisování slov, pantomima a určování předmětů podle hmatu), poznávání filmů, doplňování hlášek do nich a odkrývačka známých osobností. Nakonec ten, kdo měl nejméně bodů, získal exklusivní odměnu – umytí nádobí po rautu. Všechny vachty se snažily, seč jim jejich síly a vědomosti stačily, ale nakonec musel vyjít jeden poražený, a to červená vachta :-(. Po skončení Kufru i rautu se mohlo zpívat a hrát dokud člověk chtěl a dokud vydržel. A že jsme vydrželi opravdu dlouho☺.

Lev z červené vachty a Jilemnice

Svojsikáč

Jak se stalo již tradicí, dopoledne posledního dne Námořky se neslo ve stylu závodu dvojic s pracovním názvem „Svojsikáč“. Nutno podotknout, že s opravdovým Svojsikovým závodem měl ten náš společného snad jen to, že to byl také závod.

Celým kláním se nesl nádech jistého sentimentu, jelikož ústředním motivem závodu bylo vzpomínání na čekatelské zkoušky. Jednotlivé disciplíny, jež čekaly na naše závodní dvojčlenné týmy, totiž vždy představovaly nějaký předmět oněch čekatelských zkoušek. Pravda, kadeti byli trochu zvýhodnění oproti bocmanům, jelikož se dá očekávat, že témata ČZ převážná většina z nich udržela ve své krátkodobé paměti

z právě proběhlého víkendu.

Pojďme nyní podniknout krátký průlet závodem. První náročný úkol, který na závodníky čekal, testoval znalosti a dovednosti z Myšlenkových základů skautingu. Totiž, jak každý znalý čtenář jistě ví, každý skaut je čistý v myšlení, slovech a skutcích. Úkolem tedy bylo vyčistit spolumatematická slova, tedy chci říci zuby. Jeho vlastním kartáčkem. Jak se to hodnotilo, se nás, prosím, neptejte.. Je to tajné know-how realizačního týmu a na veřejnost rozhodně nic neprosákejte! Následujícím orbiškem byla zdravotní. Zde se trénoval transport raněného. Jestli chce někdo namítnout, že ten se dnes už moc nenosí, tak vám dáváme jediné za pravdu. Ale, jak již bylo řečeno, závodem se nesl duch sentimentality a tato disciplína jej podstatným způsobem podtrhovala! Dále pokračovaly zkoušky v tomto pořadí – Hospodaření, aneb číselná kimovka ve velkém stylu; Pedagogika a psychologie – rozpoznávání rizik doby ve formě skládání puzzle s obrázky alkoholu; Bezpečnost, potažmo záchrana házečím pytlíkem (igelitákem naplněným kameny); Organizace a právo – právní kličky (a především jejich vázání na botě levou rukou) a na závěr Metodika, čili tvorba oddílových písemností v převleku příběhu na pokračování.

A co říci na závěr? Za realizační tým musím vyřknout všeobecně převládající názor, že tato forma zkoušek se moc nevyplatí. Komise totiž s překvapením zjistila, že by zkoušky nikdo nesložil a musel by se vypsát opravný termín pro všechny účastníky. Jenže to nám, přátelé, nikdo nezaplatí.

S mrkajícím smajlíkem, Caesh z Liberce

Zkoušky Kapka

Čekatelské zkoušky nebyly jediným trápením, které instruktoři na své svěřence připravili. Konaly se i zkoušky Kapka. Praxi na vodě absolvovali bocmani na jarním a podzimním víkendu. V sobotu jsme šli zachraňovat „tonoucí“ a „nemohoucí“, tedy plnit praktickou část ze záchrany na vodě, v neděli následovali testy a pohovory. Bohužel, zkušební komise konstatovala, že pouze 4 bocmani splnili bezzbytku podmínky pro udělení Osvědčení o způsobilosti k vedení vodácké činnosti skautského oddílu. Zbytek je pozván na jarní víkend, kde se pokusíme doplnit mezery především v technice plavby.

Raduš z Plzně

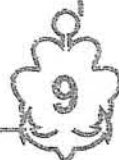
Staň se pánev svého času

Na začátku víkendu NA v Rokycanech nám Pumpa oznámila, že budeme hrát hru Staň se pánev svého času. Ze svých kadetských let jsem si na tuto hru trochu pamatoval, hlavně to, že jsem nebyl první jen o pár bodíků. Pravidla byla celkem jednoduchá. V určitý čas se na speciální nástěnce vyvěsil soutěžní úkol a čas, do kdy se mělo řešení odevzdat. Úkolem každého hráče bylo co nejdříve správně vyřešit úkol a co nejdříve ho odevzdat, aby jeho zisk byl co největší. Při odevzdávání úkolu měl také každý napsat, kolik sází do příštího kola. Aby byl hráč úspěšný, musel pečlivě taktizovat, aby získal co nejvíc, ale taky tak, aby v případě neúspěchu nepřišel o vše. Do hry jsem vstupoval se strategií všechno, nebo nic. Dobře jsem věděl, že kdybych neriskoval, tak bych nikdy nemohl předhlonit ostatní, kteří měli na začátku několikanásobně víc peněz. Hra sice měla být na jednotlivce, ale ve skutečnosti se spíše hrálo na kadety vs. bocmany. Hru skutečně mohl vyhrát jen ten, který si udělal co nejvíc času. Nad odpověďmi se přemýšlelo při jídlech, při nástupech, při čekatelkách, při spaní, prostě při všem. Moje taktika vsadit všechno byla sice riskantní (někteří tímto stylem už přišli o všechno), ale naštěstí jsem všechno úspěšně vyřešil. Nakonec, na posledním nástupu jsem byl vyhlášen jako nejlepší z bocmanů a zároveň jako vůbec nejlepší z celé hry. Jako hlavní cenu jsem dostal supr tričko, krabici Granka, měsíční plný eur (bohužel, jen čokoládových) a novou přezdívkou od Vezíra.

Skrblik (dříve Bobr) z Plzně

Co dodat? Opravné Čekatelské zkoušky se uskuteční 3. 2. 2007 v Neratovicích, opravné zkoušky Kapka se uskuteční v květnu, datum i místo bude upřesněno.

Svatý Mikuláš

Námořníci to nikdy neměli lehké, často prosili o přímluvu svatých, jejichž jména a figuriny zdobily jejich lodě. Nejčastěji to byla Panna Marie, svatý Petr, František, Barbora a Voršila, Eliáš, Kryštof a Erasmus. Svatý Brandan je patronem plaveb do neznáma, svatý Kolumban přímluvcem za příznivý vítr, svatá Gertruda Brabantská chrání před mořskými obludami a svatý Klement má na starost dobré přistání a kotvení. Sochu svatého Antonína dokonce občas vymáchali v moři, když nezařídil to správné počasí. Nejraději však měli svatého Mikuláše, protože ten prý byl sám v mládí námořníkem a ani po smrti nevyčítal námořníkům hru v kostky, sem tam nějaké to napítí nebo chození za ženskými.

Mikuláše uctívají katolíci i pravoslavní, a když je zle, i protestanti a nevěřící.

Dnešní malá turecká vesnička Demre se kdysi jmenovala Myra a bývalo to významné město země, která si říkala Lykie.

Říká se, že se zde roku 300 našeho letopočtu nemohli křesťané dohodnout, koho jmenovat biskupem v nově postaveném kostele. Nakonec si řekli, že jím bude muž, který následujícího dne jako první přejde most vedoucí ke kostelu. A byl to mladý rybář jménem Mikuláš, který nesl ryby ze svého nočního výlovu. Byl ustaven do funkce, a přestože byl dost mladý, počínal si velmi moudře.

Jednou se biskup Mikuláš dozvěděl, že jeden zdejší zchudlý šlechtic se rozhodl prodat své tři dcery do veřejného domu. Aby se to nemuselo stát, vhodil Mikuláš po tři za sebou následující noci tajně do jejich pokoje hroudu zlata na věno a řádné vdavky. Tento dobročinný skutek je připomínán pozdějším zvykem dávat dětem nadílku před svátkem svatého Mikuláše.

Jindy, v době velikého hladu se biskup Mikuláš ubytoval u hostinského, který podřezal tři malé hochy a jejich rozsekaná těla naložil do soli, aby měl co podávat hostům. Svato Mikuláš všechny tři děti opět probudil k životu (spíše je asi vykoupil z otroctví). V jiném příběhu zachránil před popravou tři muže, prý generály.

Když jeho domovskou obec Myru postihl velký hlad, poprosil biskup loďníky, aby dali obyvatelům sto měric pšenice z nákladu určeného císaři. Loďníci sice jeho prosbu splnili, avšak obávali se hněvu císaře. Při vykládce u panovnického dvora však nechyběl ani jeden pytel. Na obrazech ilustrujících tuto legendu vidíme anděly jako přístavní nakladače.

Za svého života bojoval sv. Mikuláš rovněž proti pohanským kultům a uctívání model. Legenda nás zpravuje o tom, že nechal pokácet strom zasvěcený bohyni Dianě. Ta na oplátku vytvořila olej planoucí na kamenech i vodě a pod falešnou záminkou jej předala námořníkům k pomazání stěn kostela, kde biskup Mikuláš kázal. On však předchůdce napalmu včas objevil a vylil to do moře, které ihned vzplanulo vysokými plameny.

Historicky doloženo je to, že Mikuláš se jako mladý muž stal kolem r. 300 biskupem v Myře. Brzy potom zde za Valeria Maxima začalo pronásledování křesťanů, Mikuláš se dostal kolem r. 310 do zajetí a byl v žaláři těžce trýzněn. Ještě poznamenaná utrpením mučení vystoupil r. 325 na slavném koncilu Nikejském jako vážená osobnost. Datum jeho úmrtí je 6. prosinec, rok mezi 345 a 351.

Jeho hrob se stal vyhledávaným poutním místem, dodnes se v něm údajně shromažďuje zázračný léčivý olej.

Svatý Mikuláš konal zázraky i po smrti a vyzvání jeho jména prý zachránilo mnoha věřícím život. V jiných legendách vrací život zloději na přímluvu okradeného, zachrání mladíka před utonutím, vyžene démona ze studny, vrátí rodičům syna uloupeného do ciziny nebo oživi syna, kterého se zmocnil ďábel a zardousil ho. Jednou se za velké bouře objevil mezi loďní posádkou a účinnou pomocí zachránil jejich loď.

Asi proto italská námořníci nebo piráti v r. 1087 uloupili jeho ostatky v Myře a přinesli si je do kostela svého předchozího patrona, proroka Eliáše, v Bari v jižní Itálii. Později zde postavená bazilika je dnes cílem mnoha poutníků. Obyvatelé Bari však slaví "svého" Mikuláše v den přenesení ostatků 8. května. Slavnosti se odehrávají na moři, věřící přitom plují na člunech k Mikulášově soše. Na historickém průvodu ulicemi města se večer předtím účastní celé Bari. Původní Mikulášův kamenný sarkofág v Demře je prázdný, ale slavnosti se zde konají také, ovšem v předvečer 6. prosince.

Ve středověkých klášterních školách se od 13. století hrála na den sv. Mikuláše takzvaná "biskupská hra": Jeden žák na jeden den v roce přebíral funkci opata nebo i biskupa a "vládl" nad klášterem a nad školou.

Svatý Mikuláš je patronem Ruska; Lotrinska; ministrantů; dětí; panen; poutníků a cestujících; advokátů, soudců, notářů, obchodníků, lékárníků, hostinských, obchodníků s vínem, výrobců a obchodníků s parfémů, loďníků, rybářů, námořníků, vorařů, mlynářů, pekařů, obchodníků se zrním a semeny, řezníků, sládků, lihovarníků, sedláků, tkalců, obchodníků s krajkami a sukmem, kameníků, dělníků v kamenolomech, knihařů, knoflíkářů, svičkařů; hasičů; zajatců; za šťastnou svatbu; proti nebezpečí vody a na moři; ke znovuzískání ukradených předmětů; proti zlodějům.

Jeho původní jméno Nicolaus se dostalo do jazyků mnoha národů, které si je upravily po svém: Nikolaj, Mikola, Mikoláš, Mikuláš, Noël, Claus. Je však vždy symbolem moudrého dobráka, který umí obdarovávat. Bývá zobrazován v biskupském rouše se třemi zlatými koulemi nebo váčky zlata. Námořníci jej vždy zobrazovali s kotvou. Protože Mikuláš je přímluvcem účinným, stala se kotva symbolem naděje.

Všude to teče!!!

(1)

Aneb: Kajaková lábuž pod Hadinkou.

Na velikonoční neděli jsme se s Pegasem konečně oba trefili do termínu, takže jsme složili ze zahrádky auta kajaky na břehu bystře tekoucí Budišovky. S respektem jsme se pustili do jejího úzkého proudu, který se klikatil tak, že připomínal zdeformovaný tobogan.

Prvních pár desítek metrů to byla to spíše úporná snaha udržet rovnováhu a nebušit kajakem do kmenů olší, postupně to ale získávalo jakýsi rytmus a kajak občas provedl i to, co jsem chtěl já. Oba jsme si ale oddechli, když jsme vpluli do koryta Odry. Ta se valila mocným proudem, který zakrýval i balvany velikosti psacího stolu a vytvářel téměř nepřetržitou řadu boulí, válců, kohoutů a „obyčejných“ vln. Po chvíli jsem zjistil, že je kajak na nich celkem stabilní, nebezpečí z narázu do něčeho bylo minimální, takže jsem si začal vybírat a vychutnávat výše uvedené vodácké lahůdky. Těch pár klidnějších úseků řeky jsem poctivě využíval k odpočinku, neboť při tom vychutnávání dostávaly ruce, záda a břicho solidně zabrat. Takže jsme byli oba rádi, když jsme proklouzli kolem Panny Marie ve skále a přistáli u brodu v Klokočůvku, kde nás měl čekat Chroust s autem.

Při přistávacím manévru jsem si potvrdil, že ovládám pouze první polovinu „eskymáka“, takže jsem si vzápětí ověřil, že i v neoprenu lze absolvovat pobřežní běh na střední trať za kajakem unášeným proudem. Představa jak je drcen v jakubčovicím jezu mě hnala vpřed, ale nevím, nevím, jak by to dopadlo, kdyby jediní další tři kajakáři, kteří to dopoledne byli na vodě, neměli zrovna „čurpauzu“, když k nim kajak připlul.

Připočtu-li k tomu skutečnost, že po 3 dnech oživil zatopený, starý, dobrý Alkatlík, můžu snad říct, že to nemělo chybu.

Všude to teče !!!

(2)

Aneb : Letošní Moravice se předvedla.

Ano, předvedla nám svou krásu a sílu při průtoku 23m³ (pod Kružberkem) a 30m³ (v Žimrovicích).

Jako každoročně se na poslední chvíli před vyplutím dodělávaly technické nedodělky, vymýšlelo, jak nahradit zapomenutý vlnolam. Po nezbytné instruktáži o záludnostech krásné řeky a zkonstatování, že bez toho co jsme zapomněli se musíme obejít, jsme se postupně oddávali říčnímu proudu.

Letošní Moravice byla plnoto(u)čná, bystře nás nesla krásným údolím, vyhladila jízky a stupně a způsobila, že z potměšilých dloubáků se staly neškodné krytoddoubáky.

A že s nepříteli početnými diváky, se na 6 našich prámek a jednu kanoe celé dva dny koukalo i sluníčko, byl další velice příjemný fakt. Méně příjemně se asi cítily dvě posádky, které první den plavby na vlastní kůži vyzkoušely teplotu vody.

Noční mrazík, uvedl na pravou míru tvrzení výrobců spacáků, neboť někteří majitelé i těch „-5°C až -7°C comfort“ do rána pěkně drkotali. Navíc proměnil sušící se svršky, hrůzně rozvěšené po stromech a mezi stany, v tuhé, neskladné a nevzhledné výlisky.

Se sluníčkem stoupajícím ráno nad lesem stoupala i teplota a s ní i nálada a mizela jinovatka z kopulí stanů i myslí méně odolných. Kolem jedenácté už byli všichni odhodláni pokračovat v plavbě, přesvědčení, že to nejhorší už mají za sebou.

Po pár kilometrech kormidelníci s větší či menší jistotou protáhli své prámky žimrovickým cvičákem. Pod ním všichni přistáli a vzrušeně si líčili své dojmy z proplutí a po chvíli pokračovali k Hradci.

Stačil moment nepozornosti a jedna z prámek se při vyplutí napasovala pod šikmou větev. Část posádky na ní zůstala viset, zbytek se snažil zachránit pádla a sebe. Prámka bez posádky „horebruchom“ pokračovala v plavbě a takto proplula i žimrovický jez. Zbývající prámky jej pouze s kormidelníkem a háčkem skočily. Sice nabraly pár kýblů, ale zbytky posádek rychle nasedly a nad Hradcem byla osiřelá prámka dostižena.

Ta tři (povinná?) cvaknutí jdou spíš na vrub nezkušenosti posádky, opomenutí, nepozornosti, nebo lehkovážnosti kormidelníka a lodivoda, než záludnosti řeky. To si snad cestou domů, s odstupem času, každý z nich probral a umínil si, že příště onen úsek projede úplně jinak, tudíž v pohodě a s rukama v kapsách.

Takže Áááhoj na další Moravici !!

Sten

RUSALKY II

Na pomoc ekologické a environmentální výchově vodních skautů

V minulé KP jsme zveřejnili klasifikaci rusalek, nyní popíšeme znaky, kterými se jejich čeledi a rody vyznačují. Rozlišovací znaky jsou vybrány tak, aby i najadolog amatér uměl při setkání s konkrétním exemplářem rychle rozeznat čeleď a rod a usoudit, zda mu ze setkání neplyne případné nebezpečí.

Klíč k určování rusalek II

Hřivnatkovité, *Euplocamidae*

Vyznačují se nadprůměrným vlasovým porostem (některé délkou, jiné hustotou). Svým vlasům buď věnují velkou péči nebo je nechávají splývat vodou na odiv všem přihlížejícím

1. Vlasy se zlatým odstínem, pleť mírně albínská.
2. Hlas plačtivý, sténavý, připomínající poloartikulované dětské kňourání.
3. Chováním neobyčejně plachá, obvykle se vyhýbá těsnějším kontaktům s člověkem
→ Zlatohřívka plačtivá, *Auricomata flebilis*

1. Vlasy saténové až docela světlé, ovšem bez lesku, matné, popelavé nebo upomínající konopí. Pleť tmavá.
2. Hlas rozjařený, veselý, výbuchy smíchu přerývaný nebo upomínající ržání mladého hřebečka.
3. Chování šelmovské. Je ráda pronásledována. Provozování her „stejně mě nechytíš“. Připouští i kontakty platonického rázu až po doteky.
→ Konopka laškovná, *Linicomata hilaris*

1. Vlasy zelené (od listové zeleně po zeleň jedovatou).
2. Artikulované hlasové projevy nezaznamenány.
3. Chování útočné, s oblibou hází kamením po zvířatech a lidech. Nosívá vždy modrou kamizolku a ostře zelené punčochy nebo punčocháče. Zůstává věrná barevné kombinaci telená – modrá – rudá (státní barvy republiky Gambie), přičemž přednost dává nejkřiklavějším odstínům dané barvy.
→ Trávovláska dráždivá, *Viridiosa irritans*

Čochnicovité, *Latidae*

Vyskytují se nejčastěji ve vodách ZW, maximálně WW I, rády na sebe upoutávají pozornost. Upozorňují na sebe úporným mytím (někdy jen předstíraným) různých částí svého těla, zpravidla v jeho horní půli.

1. Štíhlé rusalky. Očista je zaměřena vždy výlučně na vlastní tělo.
2. Při mytí nejsou používány žádné pomocné prostředky.
→ Čochnice obecná, *Latis vulgaris*
1. Při mytí s oblibou užívají mýdlo. Také novější silné syntetické prací prostředky jsou oblíbené a nevyvolávají alergii.
→ Čochnice mydlivá, *Latis saponiphila*

1. Baculatější rusalky, typem postavy se hlásící ke zlatému střednímu věku. Neomezují se pouze na omývání vlastního těla, s nadšením perou libovolné části oděvu.
2. Pracovité, nenáročné. Ve výjimečných případech mohou prát prádlo i lidem.
→ Máchalka skromná, *Lavatrix facilis*

Střapunovité, *Capitiscabidae*

Podobně jako hřivnatky vystavují na odiv své hlavy, o vlasový porost však nedbají příliš. Jejich hlavy často poskytují útočiště klanonožcům, kapřivcům (tzv. vodním vším) a potápníkům, s nimiž žijí v symbióze. Nebývají plaché a často dovolují, aby se lidé jejich vlasů dotýkali.

1. Štíhlé rusalky bronzové až tmavé pleti, hlučné.
2. Vlasy rozcuchané, s náznakem péče, často zplstnatělé do tzv. dredů.
→ Střapuna obecná, *Capitiradens vulgarit*
1. Výskyt spíše na břehu než u břehu, barva pleti pro nános pisku a tlejícího břehového porostu nerozeznatelná.
2. Vlas často krátký až neznatelný
3. Jediná rusalka bez zářivého úsměvu.
→ Střapuna černozubá, *Capitiradens nigrodentata*

Vezír

Půl roku poté

1. Navigamus 2006 po 4denním programovém poklusu skončil, ale areál štěrkovny dál pulsoval čilým životem. Horké léto a podzim lákaly k vodě a tak byl „štěrkáč“ i nadále permanentně obležen davy různých návštěvníků z různých koutů Moravy, Čech, Slezska i Evropy.

Různí návštěvníci ale měli jeden společný rys: vařili si na ohništích či vařičích nerůznějších typů, večer grilovali, či se bavili u táboráků (někteří dlouho a bujaře), k vidění byly i svítící plůtky z hořících fakulí zapíchaných do země.

Těm opatrným činovníkům Junáka, kteří před každým Navigamem varují před možnými riziky při vaření, by při procházce přeplněným kempem musel jít mráz po zádech.

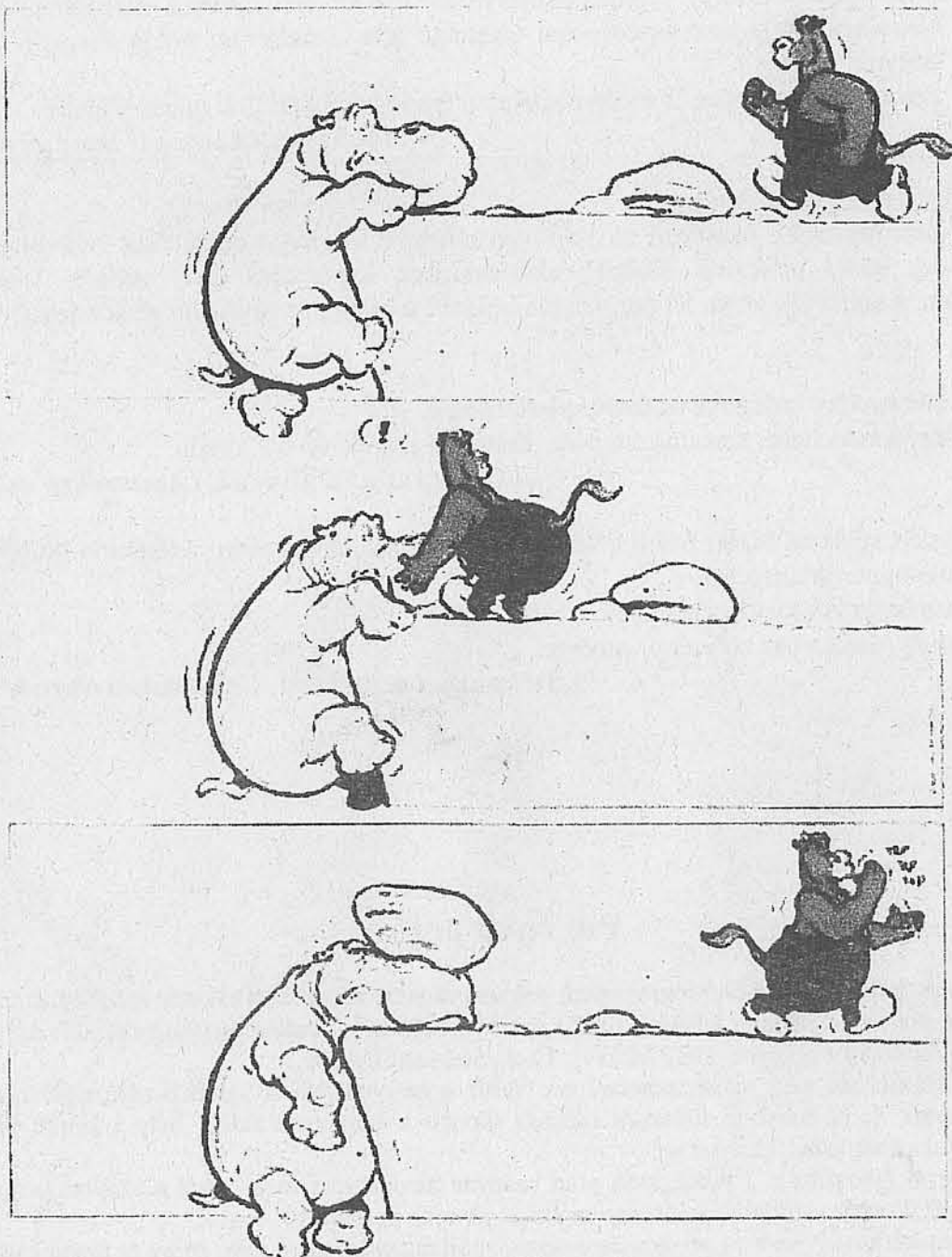
Se správcem štěrkovny jsem se po ukončení sezóny párkrát sešel, ale o tom, že by tu došlo k nějaké „mimořádku“ jsem neslyšel.

2. Dovolím si tvrdit, že prostředky a úsilí, které je nutno vynaložit na přípravu čtyř dnů Navigamu jsou téměř stejné jako na 12 dnů Navigamu.

Ten by se ale tím pádem musel konat o prázdninách ale zato by mohl:

- být součástí táborového programu některých oddílů
- mít „open days“ a posloužit tak jako skautské „top P.R.“
- se hemžit skauty a návštěvníky z celé zeměkoule
- být téměř nezávislý na dotacích

Sten

Ne vždy jsou přátelé schopni Tě vytáhnout, ale určitě Tě nenechají spadnout...

Kapitánská pošta 2006/2007

Informační zpravodaj vodních skautů a skautek. Vydává HKVS vlastním nákladem jen pro vnitřní potřebu.

Příspěvky zasílejte na adresu:

- Ing. Zdeněk Hájek, Štěpánská 16, 110 00 Praha 1 (diskety s texty + čitelné papírové předlohy, obrázky).
- M. Babóová, e-mail: mabab@seznam.cz, kapitanskaposta@seznam.cz: texty - *.TXT, *.RTF; obrázky - *.JPG, *.TIFF, *.CDR (v křivkách), *.GIF

Sazba: Markéta Babóová

Tisk: Tiskárna Ralsko, s. r. o., Mimoň, Malá ul. 168/III, PSČ 471 24, tel./zázn.: 487 862 704. Evidováno u Ministerstva kultury ČR pod číslem: MK ČR E 16100.